

1. Na počátku
v nadmyslnu
Slovo bylo.
Ó mocná sílo,
již zrod zrodu zrodem se stal.
Otcovská hloubi
z níž stále proudí
s láskou to slovo;
a lůno Otcovo
ho přesto plné je i dál.

2. Jediným dšením
z obou se spájí
v líbezném plání
oběma známý
Duch, jak podoba přesladká
oběma roven
a s nimi spojen.
Tři jedno jsou -
znáš to pravdou?
Jak? Vždyť jen on sám sebe
zná.

1. In dem begin
hô uber sin
ist ie daz wort.
Ô rîcher Hort,
dâ ie begin begin gebâr!
Ô vader Brust,
^uz der mit lust
daz wort ie vlôz!
doch hat der schôz
daz wort behalden, daz ist
wâr.

2. Von zw^en ein vl^ut,
der minnen gl^ut,
der zweier bant,
den zwein bekant,
vl^uzet der vil su^ze geist
vil ebinglîch
unscheidelîch
dî drî sîn ein.
weiz du waz? nein.
iz weiz sich selber aller
meist.

3. To pouto trojí
k děsu nás strojí.
Myslit je nelze -
objímá vše
v počátku bezedné hlubině.
K posměchu je mu
vše, co má formu-
divuplný,
nepoznaný
kruh? - Snad bod jedině!

3. Der drîer strik
hat tîfen schrik,
den selben reif
nî sin begreif:
hîr ist ein t^ufe sunder grunt.
schach und mat
zît, formen, stat!
der wunder rink
ist ein gesprink,
gâr unbewegit st^et sîn punt.

4. Ale tu horu
bez odporu
rozum zdolá.
Stezka celá
vede mámením pouště;
do dálav a šíře
táhne se stále,
bez místa ale,
a o času neví míře
podobné jí není jistě.

4. Des puntés berk
stîg âne werk,
vorstentlichkeit
der wek dich treit
in eine w^uste wunderlîch
dî breit, dî wît,
unm^ezik lît.
Dî w^uste hat
noch zît noch stat,
ir wîse dî ist sunderlich.

5. Té pouště předěl
zrak nedohleděl
a krok neodměřil,
kam až její díl,
přesto je a nikdo neví, čím.
Je tu i tam,
hloubí i horou,
je vzdálená
i pod tvou nohou;
vpravdě však není tím ani tím.

6. Krásná a skvělá
touhou setmělá
beze jména
nezjevená
počátku ni konce nemá,
bez pohnutí
na své pouti.
Zná-li kdo, kde
její dům je,
necht' poví nám o její podobě.

5. Daz w[^]uste g[^]ut
nî v[^]uz durch w[^]ut
geschaffen sin
quam nî dâ hin:
us ist und weis doch nimant
was.
Us hî, us dâ,
us verre, us nâ,
us tîf, us hô,
us ist alsô,
daz us ist weder diz noch
daz.

6. Us licht, us clâr,
us vinster gâr,
us unbenant,
us unbekant,
beginnes und ouch endes
vrî,
us stille stât,
blôs âne wât.
Wer weiz sîn h[^]us?
Der g[^]e her [^]uz
und sage uns, welich sîn
forme sî.

7. Děťátkem buď,
zavři svůj sluch
a v slepotě se
i tvá podoba rozpadne
co já, co ty, vše jedno je,
nech čas i byt
vydej se jít
stezkou, co nit.
Ta bezcestím
vede tě na poušť pokoje.

8. Ó duše má,
Bůh proniká
celé mé já,
v nicoty božské
bezedný vnoř mě pramen;
uteč sebe
dojdeš ke mně.
Ztratí sebe
mám jen tebe
a ztrácím se bytí nížinám.

7. Wirt als ein kint
wirt toup, wirt blint!
Dîn selbes icht
m^uz werden nicht,
al icht, al nicht trîb uber hôr!
Lâ stat, lâ zît,
ouch bilde mît!
Genk âne wek
den smâlen stek,
sô kums du an der w^uste
spôr.

8. Ô sele mîn
genk uz, got î!n!
Sink al mîn icht
in gotis nicht,
sink in dî grundelôze vlut!
Vlî ich von dir,
du kumst zu mir.
Vorlîs ich mich,
sô vind ich dich,
ô uberweselîches gut!